

ЕБІ

ЖОВТЕНЬ

Я прокинулася зненацька, відчуваючи, як серпанком відлітає недобачений сон. Як заснула, не пам'ятала, та лампа на тумбочці не світилася, тільки сяяв за вікном місяць у повні. Дзвонив телефон.

— Олівіє? — пробурмотіла я, сподіваючись, що вона візьме слухавку, бо самій ворухитися не хотілось.

Донька завжди легко засинала та прокидалася, ніби хтось натискав на вимикач.

Я перекотилася в ліжку, втупилася в червоні цифри на будильнику: 4:48. З добрими новинами о такій годині не телефонують.

Миттю підскачовши, я схопила телефон. Пухова ковдра сповзла до ніг, оголивши нічний прохолоді розігріті від сну плечі.

— Алло?

— Алло. Це Ебігейл Найт? — Голос був чоловічий, низький і якийсь тугий, як гадюка, що звивається кільцями, готова вжалити.

— Так.

— Телефонують з лікарні Портедж-Пойнт. Це стосується вашої доньки Олівії. Боюся, стався нещасний випадок.

Я побігла коридором, відчуваючи, як тріпочуть у животі крижані крила страху.

Двері в Олівії було зачинено.

Я мерщій увірвалася в кімнату, чомусь упевнена, що зараз вона сяде в ліжку, закліпає на мене заспаними очима. Здавалось — хотілося вірити, — що вона сердитиметься на мене: типовий підліток, який не терпить утручання в особистий простір. Кине в мене подушкою, і я посміхнуся, а сама притисну руку до серця, слухаючи, як поволі заспокоюється його калатання.

— Сон недобрый наснився, — скажу тоді, а вона відповідь:

— Мамо, зі мною все гаразд, — і подивиться так глузливо, як тільки й дивляться на батьків у сімнадцять років. — Не треба так перейматися.

Але в кімнаті було тихо й порожньо. На ліжку зібгана ковдра. Дверцята шафи прочинені — видно забитий під саму зав'язку кошик для білизни. На комоді розкидані в безладі купи паперу.

Я вилетіла з кімнати й, подолавши сходи, побігла до машини.

Ще вчора, на барбекю в Стоуксів, із нею все було гаразд.

Та ні, не гаразд, тепер пригадую. Я похитала головою. З нею вже давно було *не все* гаразд.

Звісно, у підлітків настрої нерідко змінюється, але Олівії це майже не стосувалося. Вона зазвичай була приязна, така сонячна. Клопоту з нею було небагато. Гулянками не цікавилася, училася лише на відмінно, допомагала друзям із домашнім завданням.

Останнім часом вона була сама не своя, часто драгувалася, а коли я питала, у чому річ, огризалася. Узялася розпитувати про батька.

Хоче знати правду.

Ця думка спала зненацька, і від неї стало ніяково. Я стиснула зуби. Так довго боялася, що одного дня брехня, яку я поховала глибоко в серці, таки вишліве наверх. Від цієї брехні, від свого минулого мені не було спокою.

Жовтнева мряка обліпила машину, до лобового скла пристало побуріле листя. Відчуваючи, як до горла підступає щось кисле, я смикнула двері й кинулася на сидіння. Старенький автомобіль, на диво, завівся одразу ж, ніби знав: треба поспішати.

Я виїхала на дорогу. Колеса в'язнули в гравії. Увімкнула двірник, та за нього зачепився самотній листочок, засовав по склу туди й назад.

Пригадала нашу з Олівією останню поїздку до лікарні: доньці було десять років, вона зламала руку, упавши зі старезної верби, що росла в нашому саду. Мене поїдом їло відчуття провини. Адже я не впоралася зі своїм головним завданням. Не вберегла її.

Я вчепилася в шкіряну оббивку керма. Не можна поринати в спогади, я потрібна тут і зараз. Машина

заверещала, я ледве вплелася в поворот. Це шаленство, треба скинути швидкість, але ж Олівія...

Не мала сил додумати до кінця. Донька була моїм центром тяжіння, єдиним, що пов'язувало мене із цим світом. Без неї я б відірвалася від землі, вийшла б у відкритий космос, наче повітряний змій, що йому обрізали нитку.

У мене затремтіли коліна. Я ще сильніше натиснула на педаль газу. Напівзогнилий лист так і висів на двірнику, розірваний навпіл: так малюють розбите серце.

Дорога повернула, і я вдарилася по гальмах, заїхавши на лікарняну стоянку. Машин майже не було, тільки швидка одразу біля входу та ще кілька автівок. Я рвучко зупинилася під самими дверима, і в той самий момент вітер без жалю зірвав з двірника понівечений листочок.

Я увійшла в лікарню нетвердою ногою, з розмаху врізавшись ліктем в автоматичні двері. Біль прострелив руку аж до кінчиків пальців, та це мене не зупинило. Мусила знайти Олівію.

Будь ласка, будь ласка, нехай усе буде добре!

Раптом з-за обертача показався лікар. Він ішов швидким, рішучим кроком людини, яка знає свою справу.

Подивився на мене з-під окулярів у тонкій оправі. Білки в нього налилися кров'ю.

— Ебігейл Найт? — Я впізнала цей голос, різкі інтонації. Це він телефонував мені.

Волосся сиве й рідке, обличчя чисто поголене. З шиї звисав стетоскоп. На білому халаті спереду – іржавого кольору пляма.

Лікар підійшов ближче, простягнув мені руку. Товсті, наче гусениці, брови зійшлися на лобі.

– Де Олівія? – видихнула я.

Мені забракло повітря. Люди дивились, та мені було байдуже.

– Де моя донька?

Я спробувала обійти його, та він посунувся, заступив мені дорогу.

– Я доктор Гріффіт. – Він ступив іще крок мені назустріч, і стало видно золотаві цяточки в карих очах. – Ходімо зі мною!

– Для чого? – Голос у мене став високий, слова ніби розпадались на язичку. – Де Олівія?

– Я вас до неї проведу, але спочатку нам треба поговорити. Краще не тут, а в приватнішій атмосфері.

Він сказав це таким тоном, ніби невимовлене тиснуло на нього. Усі мої запитання застрягли в горлі.

Я розирнула ся. Людей у вестибюлі було чимало. Деякі відверто витріщалися на нас, решта втупилася в телефони чи вдавала, що читає газету.

Кивнула ледь помітно, самим підборіддям.

Доктор Гріффіт повів мене через обертач залитим світлом коридором, і ми опинилися в невеличкій переговорній, певно, для неофіційних зустрічей. Інтер'єр було витримано в пастельних тонах, у повітрі був аромат квітів. Блискуча коричнева підлога, біло-кремові стіни.

– Прошу! Сідайте!

Доктор Гріффіт жестом указав на м'яке, оббите бежевим крісло.

Я присіла на самий краєчок.

Він підійшов до кулера, що стояв у кутку. Поряд на чорному столику, височіла ціла башта пластянок, білих, неначе хребці. Зняв верхню, підставив під кран. У кулері забулькотіло.

Простягнув мені воду, та я тільки мовчки дивилася, не в змозі підвести руку. Він поставив стаканчик на стіл. Узяв біля стіни пластиковий стілець, поставив навпроти мене. Від того, як шкрябали по лінолеуму його підошви, мені зціпило зуби. Він усівся, обидві ноги на підлозі, зіперся ліктями на коліна. Долоні склав перед собою, немов хотів помолитися.

– Стався нещасний випадок, – повторив уже сказане.

– З Олівією все гаразд? – перебила я.

Але він так дивився на мене... З жалем. Я все зрозуміла.

Мені нестерпно захотілося втекти. Литки вогнем горіли після вчорашньої пробіжки, боліли стегна, та опиратися цьому бажанню я не могла.

Я скочила на ноги, роззираючись навсібіч. Підвівся й доктор. Він не зводив з мене очей, ніби спостерігав за дикою твариною. Бажання знати було сильніше. Я залишилась.

– Кажіть... – прохрипіла.

– Ваша донька... – Доктор Гріффіт узяв мене за лікоть. Рука в нього була важка, прохолодна.

Я вкрилась липким потом.

Він казав щось про нещасний випадок. Ніби Олівію знайшли у воді, біля мосту через ріку Зигзаг. Щось про сильний епілептичний напад, корнеальні рефлексии, чотири бали за шкалою Глазго. Казав щось про черепно-мозкову травму, нерухомі розширені зіниці, комп'ютерну томограму.

Ніби її одразу прооперували, щойно привезли.

Я нічого не розуміла.

Осіла в крісло, ховаючи голову між колінами, немов готувалася до аварійної посадки. Чула, як калатає в грудях серце, як шумить у голові, як зі свистом виходить із мене повітря, часто, коротко. Смикало болем забитий лікоть.

— Ні... ні... — благала я, сплітаючи і знов розплітаючи мокрі від поту пальці.

Доктор сів поруч зі мною. Його голос долинав ніби крізь якусь в'язку рідину, що огорнула мене важким коконом.

— ...тяжких черепно-мозкових травм. Мені дуже шкода, місис Найт, але головний мозок вашої доньки незворотно пошкоджено.

У голові плуталося, я відчайдушно намагалася скласти ці факти в єдину зрозумілу картину. Паніка приглушувала його слова, на мене сипалися самі тільки уламки фраз.

— Може, слід комусь зателефонувати?..

Кому? Мама померла. Тата я не знала. Чоловіка не мала, не було навіть приятеля. Материнство не залишило мені часу ані на побачення, ані на друзів. Хіба що...

— Сестрі.

Я почула свій голос ніби здалека, наче хтось говорив у коридорі.

Я записала номер Сари на клаптику паперу. Він забрав папірець, відчинив двері, віддав комусь написане. Знову сів навпроти.

— Мені справді дуже шкода, місис Найт. Ми зробили все, що могли, але Олівія вже не прокинеться. Наразі вона перебуває на штучному життєзабезпеченні, тобто життя в ній підтримує спеціальне обладнання. — Він облизнув губи. Мусив сказати ще щось. — Але вона...

— Вона є донором органів, — отупіло прошепотіла я.

Адже їм цього треба, хіба ні? Олівія підписала згоду, щойно отримала водійські права: воліла врятувати чиєсь життя. «Ну, якщо вже так станеться», — проговорила тоді з безтурботністю юності, упевнена, що смерть її не дістане. Дівчинка моя хороша, добра...

— Ні, я не... Розумієте, відповідно до законодавства ми не можемо відімкнути апарати життєзабезпечення з огляду на стан Олівії.

Це була якась нісенітниця, ніби він вирішив звернутися до мене мовою урду. Я відчувала, як ритмічно стукає в очницях кров.

Доктор відкашлявся, поспішив відвести погляд.

— Ми не можемо припинити штучне життєзабезпечення вагітної пацієнтки. Цього не дозволяє законодавство штату Вашингтон.

— Що?.. — видихнула я.

Тіло раптом залякло, ніби з нього витягли кістки. Паморочилося в голові.

— Олівія була... тобто є... Олівія вагітна.